

да видимъ, че тя е околчеста?“ — „Ами ти колко наджлечъ можешъ да видишъ? ма попита дѣдо попъ. Ти колко наджлечъ можешъ да видишъ около себѣ си?“ — „На хилядо или на двѣ хилѣди крачки азъ можа да вида, както ми са чини.“ — „Е, видишъ ли ти сега? ти само на двѣ хилѣди крачки наджлечъ можешъ да видишъ, а това е нищо! Ако ти и на десетъ хилѣди крачки наджлечъ да видише, то пакъ не щеше да видишъ земята цѣла, защото тя не е лебеница, а много милионе-милионе пжти по-голъма отъ нея. Знаешъ ли ти, че ако запашемъ земята съ единъ поѣсъ, то тоя поѣсъ трѣба да е 37,000 вжрста или 55,500,000 аршина; а да я обикалишъ отъ единътъ край до другиятъ, то тебе ти трѣбать три години. Дека може една бжлаха, като човѣкътъ, да я види сичката, и още когато самъ сѣди на нея. Ако ти да можеше да отлѣтишъ отъ нея, да кажемъ баремъ до месѣчината, то тогава азъ вѣрвамъ, че щеше да я видишъ сичката и щеше да видишъ, че тя е околчеста. А сега, когато ти сѣдишъ на нея, то и видишъ само онова, що е предъ носѣтъ ти, видишъ на петъ хилѣди крачки, а не сичката земя. А такова мжничко мѣстенце, което ти видишъ, тебе са чини плоско, защото е то мжничко. Нема и онова мѣстенце, на което е клѣкнала мухата, са не чини човѣку, че е плоско, ако и да видиме, че лебеницата е околчеста?“ — „Охъ, да го земе дяволтъ! си помислихъ азъ: — видишъ ли, че и дѣто попъ това сжщото казва, щото бѣхъ си и азъ самъ измислилъ?“ — „Ами защо, казахъ азъ, на ония люде, които живѣять подъ